

VLAPO - MANIFEST

Weerspiegeling van **smaken**

Weerspiegeling van muzikale
“genres”

Weerspiegeling in de **ether**

A. Inleiding

Onderliggende analyse en thesis wil een oproep zijn, uitgaande van vzw Vlapo, om de populaire, zeer toegankelijke muziek van eigen bodem (Vlaanderen) een correcte weerspiegeling te geven in het aanbod van de Openbare Omroep.

De noodzaak hiertoe liet zich langzaam voelen, vanaf het tijds kader waarin programmatorisch bij de openbare omroep een zekere aversie merkbaar werd tegenover het Vlaamse levenslied. Onder impuls van de commerciële zender VTM, scheerde het opnieuw hoge toppen vanaf 1989, en deze vernieuwde werd aanvankelijk door de Openbare Omroep gevolgd.

Het aanbod van Angelsaksische muziek (Engels gezongen poprepertoire) kreeg echte al snel, vanuit een bepaald programmatorisch favoritisme, sterk de bovenhand en het Vlaamse repertoire werd tegelijk verengd tot een selecte prioriteit voor een nieuw “kleinkunst” en Nederlandstalig pop(rock)repertoire.

Langzaam maar zeker werd programmatorisch het Vlaamse populaire lied (levenslied, schlager...) gemarginaliseerd (en zelfs op het format van de familie zender “Radio2” nog alleen sporadisch uitgezonden).

Tal van intersectoriële gesprekken en pogingen tot verantwoording maakten duidelijk dat de programmatoren van de Openbare Omroep aan “genrekeuzes” deden, veeleer dan aan een trouwe weerspiegeling van de smaak van een breed luisterpubliek Juridisch vertaald is een “deel van een luisterpubliek” tevens een “deel van de mandaatgevende belastingbetalers”.

De “verantwoording” beperkte zich tot bepaalde zelf ontwikkelde “radioformats”, waarin het “genre” van de Vlaamse Populaire Muziek niet meer substantieel zou thuishoren en daarom geweerd.

Tegelijk werd geschermd met luisterpubliek studies waaruit zou moeten

blijken dat het genre “Vlaamse Populaire Muziek” niet meer zo “in” zou zijn... Terwijl dergelijke studies nooit in de openbaarheid werden gebracht wegens “interne keuken”. Dit gebrek aan verantwoording, evenals en vooral het “in de interne keuken verborgen houden” van luisterpubliek onderzoeken, doet Vlapo meer dan vermoeden dat onder de dekmantel van het criterium “kwaliteit”, een persoonlijke smaakaversie (of tegengoesting) bestond vanuit programmatorische hoek.

Naar Vlapo toe, kwam tot vandaag onvoldoende wetenschappelijk fundament naar voren, met valabele argumenten, om een blijkbaar niet geconsulteerde brede luistergroep (én belastingbetaler), een al dan niet voldoende weerspiegeling te geven in de radioprogrammering van haar muzikale wensen.

Tevens werd hierover geen verantwoording gegeven om een belangrijke muzikale industrietak droog te leggen, welke een niet onaanzienlijke economische impact had (vanuit productie) op een inkomensverzuchting van duizenden mensen, werkzaam in de sector.

Sinds het ontstaan van Vlapo als stem van het gegrom van de sector, werden vanuit de Openbare Omroep schoorvoetend stappen gezet om terug iets of wat meer aandacht te besteden aan het “genre” “Vlaamse populaire muziek”. Maar het is nog steeds geen consequent gezond (chauvinistisch) gáán voor een breed publieksgenre, wat nochtans de opdracht moet zijn van een door gemeenschapsgeld betaalde zender.

Het leek voor Vlapo dan ook niet meer dan evident dat alle “genres”, die een kennelijk grote luistergroep van het publiek vertegenwoordigen, een even kennelijk aandeel zouden krijgen in de programmatie van de Openbare Omroep. Dit overstijgt dus de persoonlijke “goesting” van de programmatie op dit moment in handen van enkele programmatoren (waaronder anno 2015 geen enkele vrouw)

Onderhavig manifest wil de dialoog blijven onderhouden om te komen tot een levensechte weerspiegeling van de smaak van het luisterpubliek en haar “genres” in de programmering van haar Openbare Omroep.

Vlapo kan dit “manifest” staven met informatieve stukken en vaststellingen, die het overwegen en nadenken waard zijn, en die tot doel hebben om de Beheersovereenkomst tussen de Vlaamse Overheid en de Openbare Omroep VRT met het grondwettelijke gelijkheidsidee te voeden, waardoor “alle genres” respect verdienen, die door het gemeenschapsgeld worden vertegenwoordigd. Dat heet “weerspiegeling”.

B. Vlpo als “speler” in de muzieksector.

Vlpo wou aanvankelijk als vereniging van ALLE zingende podiumartiesten in Vlaanderen, een spreekforum bieden voor ALLE genres, die een stem wilden hebben in het muziekaanbod binnen de brede media.

Geleidelijk werd Vlpo voorlopig enkel de spreekbuis van de actoren binnen het muziekgenre “Vlaamse Populaire Lied”. Vlpo wil hier verder alle verantwoordelijkheid blijven nemen maar blijft tevens openstaan voor alle andere muziekgenres, en haar actoren.

Sociologisch blijft het voorts een moeilijke oefening om de verschillende genres verenigd te krijgen binnen één platform, zoals het ook moeilijk en onmogelijk is gebleken doorheen de eeuwen, om verschillende levensbeschouwingen of politieke kleuren gelijktijdig door dezelfde deur te krijgen.

Zulks belet ondertussen niet dat een groep van professionele mensen (die een economische entiteit vertegenwoordigen), die bereid zijn om één stem te laten horen, het platform van Vlpo aanwenden om aan de beleidspoorten aan te kloppen, waar zij thuishoren en gehoord willen worden.

Enkel objectieve criteria kunnen de mismeeustering aan de kaak stellen en enkel transparantie in de onderzoeksfase (luisterpubliek – marktonderzoeken) kan controle bieden om bij te sturen.

Het is correct dat de Vlaamse Overheid zich – eens het mandaat ingevuld door een Beheersovereenkomst – niet meer dient te moeien met de programmering. Dit zou trouwens wijzen op platte censuur.

Het is evenwel incorrect dat de waakzaamheid over een waarheidsgetrouwe WEERSPIEGELING geen elementaire, substantiële en zelfs grondwettelijke voorwaarde zou moeten zijn bij de invulling (en afweging) van het mandaat zelf.

De (fiscale) weerspiegeling lijkt een juist en verdedigbaar objectief criterium om de taak van “ontspanning en duiding” te laten fungeren binnen de omkadering van de Openbare Omroep (beheersovereenkomst).

In zoverre we dit niet nederig aanvaarden, zou zulks betekenen dat cultuur (-smaken) worden opgedrongen of weggedrongen door mandaathouders die op basis van persoonlijke voorkeuren, onvoldoende rekening houden met de verschillende facetten binnen de smaakgegevens van de collectiviteit.

Vlpo staat nu op de kaart en mag morgen spreekwoordelijk van de kaart worden geveegd, zodra deze elementaire principes hun recht hebben gekregen. Eerder niet.

Discriminatie kan nooit worden aanvaard en mag juridisch, noch ethisch ooit met persoonlijke “goesting” van publieke mandatarissen te maken hebben, zeker niet als er 5 format zenders zijn. Er is plaats genoeg voor “iedereen”.

C. Etherweerspiegeling

Het juridische (en dus politiek-wettelijk) invullen en definiëren, binnen een Beheersovereenkomst, van het begrip en “ether weerspiegeling”, is een fundamentele oefening binnen onderhavig manifest.

Vlug zal blijken dat dit begrip haaks staat op de ongrijpbare, manipulatieve criteria zoals “kwaliteit” en “format”, waarmee iets te licht gegoocheld wordt door de invullers van het subjectieve gegeven “goesting”.

Deze eigengereide gedachtegang is noch min noch meer, aldus Vlapo, het aanwenden van “excuses” om een bepaald genre te negeren op pseudo wetenschappelijke basis.

Dit langer zomaar tolereren zou blijk geven van het lijdzaam ondergaan van een opgelegde en opgedrongen smaak waardoor anderen bepalen wat wél en niet goed is.

Met een spreiding van 5 radiozenders (formats) zou dit nooit een probleem mogen zijn, maar toch is dit een probleem. Getuige – op enkele programma's binnen de formats na – het Angelsaksische overaanbod dat op quasi alle zenders tegelijk wordt aangeboden.

Er zijn inderdaad momenten op Radio 1 en 2, waar men zich op Studio Brussel waant. Het omgekeerde is nooit het geval ...

Sectoriële gesprekken, waarbij rond officiële programmering- en beleidslijnen (tot in de parlementaire Commissie voor Cultuur en media) werd gediscussieerd, schampten dus af op volgende niet hard te maken argumenten :

- I. Een verborgen “marktstudie” (van Partcours) gaf de VRT een gegrondheid om haar programmering te verantwoorden.
- II. Nederlandstalige muziek wordt voldoende geprogrammeerd, als de kwaliteitsvoorwaarden aanwezig zijn.
- III. Het Vlaamse Populaire lied past moeilijk binnen de format(’s), zodat dit genre geen determinerende rol kan spelen.

Mag Vlapo deze 3 “verantwoordingen” even tegen het licht houden?

I. Marktstudie

Het lijkt vandaag niet meer denkbaar, maar de Openbare Omroep slaagde er anno 2009 nog in, om zowel de Voogdijoverheid als Vlapo met

een kluitje in het riet te sturen, toen zij haar nieuwe muziek-programmatiebeleid voorstelde (stuk 3).

Er werd namelijk verwezen naar “onderzoeken” van luisterpubliek, als fundament van haar strategie, maar noch de bron, noch de firma werden vermeld.

Bij navraag door Vlapo, bleek het om het Marktonderzoeksbureau Partcours te gaan .

Zodra Vlapo dit wist, werd dus gevraagd om inzage hiervan, vermits Vlapo perceptueel niet kon geloven (en wetenschappelijk niet zomaar zou aannemen) dat dit onderzoek zou wijzen op een “grotendeelse aversie van een groot deel van de ganse bevolking voor het Vlaamse Populaire Lied, althans in die mate dat dit “genre” gemarginaliseerd diende te worden, zelfs binnen het format van de “familiezender” Radio2.

Vlapo vroeg bijgevolg aan de Voogdijminister om dit marktonderzoek op te vragen, zodat dit onderzoek kon worden geëvalueerd door zij die hierdoor erg benadeeld bleken.

De Voogdijminister beloofde dit op te vragen , doch zijn belofte en navraag strandde in het mulle zand, met een “dit is interne keuken”.

Het moge dan ook niet verwonderlijk zijn, dat Vlapo een perceptueel en juridisch wantrouwen begon te koesteren t.a.v. een objectieflijkend programmeringsbeleid .

De kern van het probleem werd dus zichtbaar, omdat het onzichtbaar werd gehouden ...

Vlapo is en blijft vragende partij om aan de Vlaamse Minister van Media te vragen een zeer secuur opgebouwd grootschalig luisterpubliek-marktonderzoek te organiseren.

Hierbij zal een sociologisch zéér uitgekende “objectieve doorsnede van het publiek” vooraf goed moeten worden uitgedokterd.

Een bezoek aan het Kabinet van de toenmalige Minister dd. 27.11.2009 , gaf blijk van een bereidheid hiertoe. Het rapport van dit onderzoek werd in 2014 gepubliceerd via Kabinet Lieten.

II. Kwaliteit

Iets comfortabeler, althans op het eerste gezicht en omwille van “reeds voorzien in de (uitvoering van de) wet” – want voorzien in de vorige beheersovereenkomst – hanteert de VRT graag het criterium “kwaliteit” om haar preferentiële programmering te verantwoorden.

Men moet geen filosoof, psycholoog of socioloog zijn om te weten dat een

criterium als “kwaliteit” in een “smaakdiscours” het subjectiefste der subjectieve criteria is, als het om een verantwoording van programmeringskeuzes gaat.

Vlapo staat niet voor onprofessionele, technisch – en artistiek manke producten. Deze zelfkritische fierheid heeft Vlapo meer dan te over. Opnames die getuigen van slechte (valse, toononvaste) zang, onprofessionele producties, taalfouten etc. worden door Vlapo niet verdedigd. De “regels van de kunst”, zoals deze van iedere “aannemer van werk” worden verwacht, zijn ook voor Vlapo een professionele minimale eis.

Maar als ál deze technisch-artistieke criteria zijn vervuld, kan een objectief waarnemer, die in staat is afstand te nemen van zijn persoonlijke smaakvoorkeur, het criterium “kwaliteit” niet meer verantwoorden.,

Rest dus het pure “subjectieve” gegeven van “smaak”.

Welnu, dit heeft professioneel niets met kwaliteit te maken. Een kasteel of een tuinhuisje, een gastronomische topper of een pak frieten, een Rolls Royce of een Kia, alle producten moeten kwalitatief “top” zijn.

Dit betekent, en zo blijkt ook dat de VRT geen antwoord heeft op het criterium voor “kwaliteit” om haar al dan niet-programmeren te verantwoorden.

Dit betekent ook dat het schermen met het wettelijke criterium van “kwaliteit”, helaas een fout excuus is om een bepaalde aversie (pseudo-) wetenschappelijk of wettelijk te verantwoorden.

III. “Formats”

Het is “in” om te schermen met marketing-productionele strategische, en zéker programmatorisch voorbereide tools als “formats”.

Een producent (zoals een zender-bedrijf) heeft absoluut business-gewijs nood aan zulke *coole* “analyses, plannings en targets” .

Het is – volgens Vlapo – dan ook precies de gelegenheid voor de Openbare Omroep om, als overheidsbedrijf (dat met ALLE belastingbetalers rekening moet houden), óók met ALLE spelers rekening te houden.

Eerst programmatorisch formats organiseren, om dáárna te argumenteren dat een bepaald aanbod (genre) er niet (meer) bij hoort en creëert aldus een bewuste uitsluiting.

Vlpo concludeerde toen terecht dat de drie argumenten van de Openbare Omroep geen verantwoording boden, en juridisch geen grond hadden om het gelijkheids- en niet discriminatoire grondwetsbeginsel te miskennen.

D. Feiten en onbegrijpelijkheden

Vlpo is reeds lange tijd een inventaris aan het maken van “discriminerende tekortkomingen”, die zij hier objectief “feiten en onbegrijpelijkheden” noemt.

Om een beleid (en de uitvoering ervan) in vraag te stellen, zijn nog steeds “feiten” de beste argumenten, hoe ongemakkelijk en dus vervelend ze ook mogen overkomen.

D.1. Een steekproef.

Op 19 september 2008, liet Vlpo bij Procesverbaal van een Gerechtsdeurwaarder vaststellen, wat op een doodgewone radiodag van Radio 2 (de familiezender van de VRT) werd geprogrammeerd .

Over 24 uur gespreid haalde het genre “Vlaamse Populaire Muziek” in de daguren nog niet één procent.

Wel werden op deze zender de quota voor Belgische Producties en Nederlandstalige producties gehaald, maar het genre “Vlaamse Populaire Muziek”, was zéér afwezig ten voordele van internationale, vaak Angelsaksische producties, Nederlandstalige Pop, traditionele en nieuwe kleinkunst (luisterliederen).

Dit PV van Vaststelling was een zeer duidelijk bewijs dat de VRT programmering het genre “Vlaamse Populaire lied”, niet genegen was en wegduwde in de marginaliteit, omdat dit niet thuishoorde in haar zelf geprogrammeerde “formats”.

Sinds Vlpo dit PV in één van de sectorgesprekken op tafel legde, werd schoorvoetend de koers aangepast. Radio 2 engageerde zich tot een programmatie van 30% Nederlandstalige muziek. Vlaamse Populaire liedjes komen echter nog steeds slechts sporadisch aan bod. Het “embargo” lijkt voorbij, maar het is nog steeds een kwestie van verdragen en zeker niet van aanvaarden, laat staan “graag zien”.

D.2. Vlaamse Top 10 wordt Vlaamse ultratop 50.

De ooit zo evident geprogrammeerde Vlaamse Top 10, decennia lang een radio-monument, werd binnen het Format van Radio 2 qua ether-aandacht (minuten van uitzending) op een opvallende wijze gemarginaliseerd en gediscrimineerd. Vele nummers worden niet of slechts in “seconden” weergegeven, doch een volwaardig Radioprogramma waarin de nummers eens per week volledig gespeeld

worden, bestond niet meer.

In 2011 is het programma terug een volwaardig programma geworden. Beter nog sinds 2015 kan Vlapo alleen maar toejuichen dat de Vlaamse top10 op Radio 2 geëvolueerd is naar een volwaardige top 50 uitzending.

D.3. Nieuwe bazen, nieuwe wetten ?

Jarenlang werden persoonlijke interpellaties van Vlaamse artiesten door verantwoordelijken van de VRT beantwoord met de openlijke toegeving dat de programmatie van het Vlaamse Populaire Lied een kwestie was geworden van “wie wel” en “wie niet (meer)”

Vlapo stelt vast dat er sinds kort een vlottere, betere en open communicatie mogelijk is met Radio2. We durven hopen op een continuering en zelfs optimalisering hiervan.

D.4. “Nacht”-Radio.

Het is erg opvallend dat de programmering van de Vlaamse brede doelgroep muziek in de daluren van het luisterbereik ligt.

De weinige luisteraars horen véél Nederlandstalige muziek in de laatavond en tijdens de nacht.

Om het decretaal mathematisch quotum, opgelegd door de beheersovereenkomst, (op de schaal van “24 uur”) van Vlaamse en/of Nederlandstalige producties te halen, worden de uren waarin weinig luisteraars Radio beluisteren, benut.

D.5. Live events .

Vele leden van Vlapo uiten (nog niet openlijk) hun ongenoegen dat zij niet of amper geprogrammeerd worden in de reguliere programma's van de formats van de Openbare Omroep, doch veelvuldig gevraagd worden als publiekslokaas voor de zomer-events en andere radio programma's met publiek van dezelfde Openbare Omroep .

Een weerspiegeling van hun muziek is daarna evenwel in de programma's niet of nauwelijks nog te bespeuren. Dit creëert dus een vrij ongezond “gebruiks”-gevoel.

Afsluitend, wat deze vaststellingen betreft, wil Vlapo stellen dat de Openbare Omroep – zelfs en ondanks een actuele trage inhaalbeweging – aan haar luisteraars (vraag) en leden (aanbod) geen enkele wettelijk gegarandeerde minimumprogrammatie voor de “genres” biedt. M.a.w. de liefhebbers van het Vlaams populaire lied worden nog steeds ondermaats bediend.

Vlipo wil dus haar grondwettelijke (gelijkheidsbeginsel!) stem laten horen in de huidige (2015-2016) onderhandelingen, welke moeten leiden tot de redactie van de nieuwe Beheersovereenkomst tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VRT.

Waar muzieksamenstellers het recht hebben om voor hun opdringende persoonlijke smaak op te komen (de gustibus et coloribus non disputandum est), heeft een heel grote zwigende groep luisteraars, die een belangrijk aandeel vormt van de gemeenschapsfiscaliteit, nog meer recht op haar "slechte smaak". Dit is niet cynisch, maar wel voluit ironisch bedoeld.

Is "slechte smaak" hier niet gewoon een pretentieuze synoniem voor een "andere smaak" ?

E. Voorstellen tot input in de Beheersovereenkomst

Vlipo ijvert aldus voor volgende wettelijk en contractueel gegarandeerde quotacriteria :

1. Een quotacriterium of streefdoel voor Belgische of Nederlandstalige producties mag als minimale programmeringseis, nog verder uitgewerkt of minstens behouden blijven. Dit komt de eigen economie trouwens ten goede, waardoor via auteursverenigingen daarenboven meer patrimonium van eigen bodem in eigen beheer kan worden uitbetaald ... wat onrechtstreeks en zelfs substantieel de schatkist terug ten goede komt.
2. Binnen het onderdeel "Nederlandstalige" producties, dient het criterium van "weerspiegeling van alle muziekgenres" te worden opgenomen en gegarandeerd.
3. Dat deze quotacriteria zich vertalen **naar televisie**. Vlipo en kijkend Vlaanderen moeten vaststellen dat al sinds enige jaren (met uitzondering van 2 zomermaanden) er geen enkel muzikaal wekelijks programma meer is op geen van beide zenders. We spreken hier niet over een reeks met eenmalige personalityshows. Dit programma moet een platform bieden aan Nederlandstalige artiesten om hun nieuwe producties visueel in de étalage te zetten.
4. Indien punt E.2 voor de onderhandelende partijen of één van hen tot teveel wrevel en onwil zou leiden om "wisselende smaakgenres" te willen erkennen, kan nog steeds geopteerd worden voor een "vooraf vastgelegde genre – omschrijving" van de te weerspiegelen en te garanderen "genres" (gelet op hun fiscale draagkracht van de luistergroepen).

Vlipo maakte eerder reeds een denkoefening om de meest bekende en grootste genregroepen in een smaakkaart te brengen, zonder te vervallen in artistiek oeverloze smaakversnippering “per genre” :

- Folk

Engelstalige term voor “volksmuziek”, waarbij traditionals of nieuwe melodieën in een vaak sobere akoestische vorm, en met (meestal) een territoriaal getinte tekstinhoud, de gemoedstoestand en/of de volksaard van een historische geografische gemeenschap weergeven.

- Kleinkunst

Sober gearrangeerde melodieën, waarbij al dan niet geëngageerde of lyrische romantiek in een poëtisch verzorgde tekst worden gezongen. De teksten zijn hier sowieso prominent.

- Jazz en Blues

Uit de zwarte ziel ontstane muziekstijlen, waarbij standards en variaties hebben geleid tot een eigen overwegend Amerikaanse sound, van slow tempo's, over swing tot abstracte variaties. De instrumenten (inclusief de stem als instrument) zijn belangrijk als accent van variatie, improvisatie en soms schijnbare disharmonie.

- Popdeuntjes (van Uptempo melodietjes, over ballades tot Rock 'n Roll, Dance, etc. ...)

Ontspannende, dansbare party- of verstrooiingssongs, met meestal een stevige beat, waarbij de teksten niet per se prominent hoeven te zijn, t.o.v. melodie en beat. Zijn de teksten tegelijk prominent, verhoogt dit de inhoud en de meezingbaarheid.

Deze deuntjes zijn momenteel grotendeels opgenomen in de Engelse taal, doch in andere talen, waaronder het Nederlands, wordt dit door een beperkt aantal artiesten opgenomen.

- Rock (onversneden)

Zich van de vrijblijvende pop af- en onderscheidende muziekstijl, waarbij de harde beat en meestal elektrische gitaren zorgen voor de nodige hevigheid. De teksten zijn vaak protesterend, maatschappijkritisch of relationeel extreem. Rock geeft vaak het hevig belevende leven weer van kwetsbaarheid en agressie.

- Schlagermuziek – Levenslied

Ontspannende, dansbare party- of verstrooiingssongs, met eenvoudige, herkenbare, meezingbare teksten, vaak gecomponeerd in bolero,

walsmaat of polonaise (mars).

Deze muziek heeft geen pretenties en beoogt enkel een ontroerings- of ontspanningsdoel, door gevoelsmatige herkenning en een hoog gehalte aan romantisch of feestelijk amusement. Komt in Europa voornamelijk voor in de Italiaanse, Duitse, Griekse, Spaanse, Portugese en Nederlandstalige gebieden en heeft een heel rijke traditie.

Voor het Vlaamse lied vinden we hiervan een uitgelezen en richtinggevend repertoire in bijvoorbeeld “Vlaamse liedjesteksten om te blijven zingen, Liefde voor Muziek”, samengesteld door Johan Van Achte en uitgegeven door The House of Books, in samenwerking met Radio 2.

- Frans Chanson
- Latino-muziek (Salsa, Flamenco, Merengue, Bachata, ...)

5 .Naast de erkenning voor de (fiscale draagkracht-)weerspiegeling van “genres”, blijft Vlapo uiteraard ook aanvullend 100 % voorstander van het muziektechnische criterium van “kwaliteit”.

- Toonvast gezongen.
- Zonder taalfouten (exclusief dialect).
- Professioneel geproduceerd.
- Professioneel gecomponeerd en gearrangeerd.
- Beantwoordend aan alle eigentijdse professionele studiomasterings.

Kwaliteit kan – Vlapo herhaalt dit – nooit criterium zijn voor “genre-smaak” of “personenaversie”.

6 . Vanuit het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel, vindt Vlapo het verdedigbaar dat haar leden (aanbod) en luisteraars (vraag), gelet op het fiscale weerspiegelingscriterium, veeleer recht hebben op een eigen Openbare Radiozender (binnen de bestaande zenders), zoals deze ook aan een kleinere weerspiegelingsgroep werd gegund (Studio Brussel). Voor alle duidelijkheid : Vlapo heeft geen probleem met Studio Brussel en wil zelfs vanuit haar Statuten maximaal ijveren voor het blijvend vertegenwoordigen van elke genrewaerspiegeling in de Media, maar vraagt redelijkerwijze óók een gelijkwaardig respect voor alle andere muziekgenres.

F. Slotbeschouwing

Vlapo heeft met dit manifest haar nek willen uitsteken, en vanuit haar positie in de muziekmarkt, een forse stem willen laten klinken om nu eens eindelijk de verschillende groepen van het brede luisterpubliek een genre-weerspiegeling te gunnen die ze verdienen. Om de eenvoudige reden dat alle mensen belastingen betalen en het niet kan zijn dat een kleine genresmaakgroep zomaar een hele zender krijgt, terwijl een grote(-re) genre

smaakgroep met het vergrootglas moet zoeken binnen één of ander programma of format (Radio 2) waar haar uitvoerende kunstenaars op “weerspiegelende wijze” te bespeuren zijn.

Als onevenwichtigheden te groot worden en elke rationele en juridische ondergrond missen, bevinden we ons in een discriminatoir discours en zondigen we tegen het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel.

Tijd dus om het “genre van de Vlaamse Populaire Muziek” terug (wettelijk) in ere te herstellen, en dit genre in de Publieke Ether (en door zijn Publiek betaald) te laten toekomen, wat haar toekomt.

*****

28 oktober 2015

VLAPO VZW